

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
AUSTEN, JANE

Mândrie și prejudecată / după un roman de Jane Austen. - București : Unicart, 2017
ISBN 978-606-576-538-2

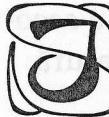
821.111

Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă sau introdusă într-un sistem de recuperare a datelor sau transmisă în orice formă sau prin orice mijloace, electronice, mecanice, prin fotocopiere, înregistrare sau altele, fără permisiunea prealabilă scrisă a editorului.

Copyright © Unicart Production S.R.L., România

După un roman al Jane Austen

Despre autor

Jane Austen a fost o romancieră engleză, a cărei filozofie satirică, strălucit de inteligență și eleganță, marchează tranziția în literatura engleză de la neoclasicismul din secolul al XVIII-lea la romanticismul din secolul al XIX-lea.

S-a născut la 16 decembrie 1775, în parohia rurală Steventon, lângă Basingstoke, în Hampshire. A fost educată în principal acasă și nu a trăit niciodată în afara familiei ei.

La vîrsta de 14 ani, a scris primul ei roman, *Dragoste și prietenie*, urmat de mai multe volume de scrieri scurte intitulate Juvenilia.

La douăzeci de ani, Jane Austen a început să scrie romanele care au fost mai târziu publicate cu titlurile *Rațiune și simțire*, *Mândrie și Prejudecată* și *Mănăstirea Northanger*. După moartea domnului Austen, femeile din familia Austen s-au mutat în Southampton în locuința fratelui lui Jane, Frank, care era ofițer de marină, și a soției sale Mary. Făceau și vizite ocazionale la Londra, unde Jane locuia la fratele său favorit, Henry, în acel moment un bancher prosper, și unde mergea cu plăcere la teatru și la expoziții de artă.

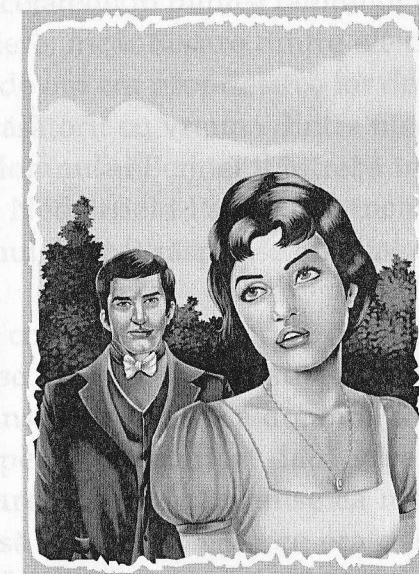
Mândrie și prejudecată este similar cu alte romane scrise de Austen, o satiră blândă la adresa societății

în care trăia. Obiectul principal al comentariilor lui Austen în roman este goana după avere și ignoranța oamenilor, o trăsătură comună a secolului al XVIII-lea, adesea criticată în literatură.

După un roman de Jane Austen

Ionel

Mândrie și prejudecată

Cuprins

1. Familiile Bennet și Bingley	7
2. Darcy și doamna Bennet	22
3. Jane la Netherfield	36
4. Balul de la Netherfield și o propunere	60
5. Discutând despre Darcy	75
6. Dilema lui Elizabeth	100
7. Cererea în căsătorie	136
8. Hotărârea lui Elizabeth	144
9. Plecarea regimentului	150
10. Elizabeth la Pemberley	159
11. Aventura Lydiei	174
12. Planuri de căsătorie	181
13. Elizabeth discută cu Darcy	184
14. După căsătorie	193

Capitolul 1

Familiile Bennet și Bingley

este un adevăr universal recunoscut că un bărbat în posesia unei averi substanțiale trebuie să fie în căutarea unei soții. Cu toate acestea, nu se știau prea multe despre sentimentele unui astfel de bărbat, dacă acesta ar fi venit să se așeze în vecinătate. Acest adevăr era atât de încetătenit în mintea familiilor care locuiau în apropiere, încât fiecare dintre ele considera că un astfel de om era proprietatea lor de drept, ca să poate fi căsătorit cu vreuna dintre fiicele lor.

Soția domnului Bennet îl întrebă într-o zi dacă auzise că Netherfield Park a fost închiriat în sfârșit. Domnul Bennet răspunse imediat că nu auzise aşa ceva.

Dar ea continuă, spunând că doamna Long tocmai fusese acolo și îi povestise. Domnul Bennet nu răspunse nimic, aşa că doamna insistă, întrebându-l pe un ton ridicat dacă vrea să știe sau nu. La care domnul răspunse că nu avea nicio obiecție să o asculte, ceea ce era destul pentru doamna Bennet.

Ea îi explică faptul că doamna Long îi spusese că Netherfield fusese închiriat de un Tânăr foarte

bogat din nordul Angliei, care venise luni într-o trăsură pentru a vedea castelul și fusese atât de încântat de el, încât îl închiriase de la domnul Morris imediat. Trebuia să intre în posesie înainte de Sf. Mihail, iar unii dintre slujitorii lui urmăru să ajungă în casă până la sfârșitul săptămânii următoare.

Apoi domnul Bennet întrebă care era numele Tânărului și dacă era căsătorit sau nu. Răspunsul veni că era burlac. Un burlac cu o mare avere, de patru sau cinci mii de lire pe an. Domnul Bennet își întrebă soția de unde știa că bărbatul se gândește să se căsătorească cu una dintre fiicele sale, la care ea răspunse că era foarte probabil ca Tânărul să se îndrăgostească de una dintre ele. Prin urmare, ar trebui să-l viziteze de îndată ce sosea.

Domnul Bennet sugeră că nu exista o astfel de ocazie și că fetele ar putea fi trimise singure, ceea ce ar putea fi mai bine. Adăugă și că, fiind la fel de frumos ca oricare altul, domnul Bingley însuși ar putea fi cel mai bun.

Până la urmă, domnul Bennet se numără printre primii care îl așteptau pe domnul Bingley. Deși avusese de gând de la început să-l viziteze, o asigurase tot timpul pe soția lui că nu ar trebui să meargă și, până în seara de după ce făcuse vizita, aceasta nu știa că soțul ei discutase cu domnul Bingley.

Observând-o pe cea de-a doua fiică a lui, care se ocupă de finisarea unei pălării, domnul Bennet îi spuse că speră că domnului Bingley îi va plăcea.

Mama fetei îi răspunse domnului Bennet că nu contează prea mult dacă i-ar plăcea sau nu, de vreme ce oricum n-o să-l viziteze. Fata, care se numea Elizabeth, le spuse că îl vor întâlni pe Tânăr la balul comunal, unde îl va prezenta doamna Long. Dar mama ei insistă că doamna Long nu ar face aşa ceva, deoarece avea două nepoate şi adăugă că aceasta era o femeie egoistă, ipocrită şi care nu avea nicio părere personală.

Domnul Bennet se bucură să ştie că soţia lui nu era dependentă de doamna Long. Apoi îi spuse altei fiice, Kitty, să nu mai tuşească, la care fata răspunse că nu tusea de placere.

Elizabeth, sau Lizzy, după cum i se spunea în familie, comentă că trebuie să fie prevăzători. În fond, o cunoştinţă de două săptămâni nu însemna prea mult. Ea credea că nu se putea şti cum era într-adevăr un om după o perioadă atât de scurtă. Dar dacă nu te aventurezi, se găseşte altcineva care s-o facă şi, în cele din urmă, doamna Long şi nepoatele ei trebuie să aibă şi ele o şansă. Prin urmare, ea credea că era un act de bunătate, dacă cineva refuza să facă oficiul de a le face cunoştinţă.

Doamna Bennet şi fiica ei îl atacără pe domnul Bennet în diverse moduri cu întrebări inflăcărante, dar el scăpa cu faţă curată de pricere tuturor şi, în cele din urmă, femeile fură nevoie să accepte informaţia de mâna a doua de la vecinii lor, familia Lucas. Raportul lui lady Lucas era foarte favorabil, iar sir William părea să fie, de asemenea, încântat de noul chiriaş. După spusele ei, bărbatul era în floarea tinereţii, minunat de frumos, extrem de agreabil şi, spre a încununa toate acestea, intenţiona să vină la următoarea adunare cu un grup mare. Nimic nu putea fi mai încântător! Plăcerea dansului era considerată un pas important spre a te îndrăgosti, astfel că se năşteau speranţe mari în privinţa inimii domnului Bingley.

Printre altele, doamna Bennet îşi exprimă dorinţa către soţul ei ca una dintre fiicele lor să se stabilească fericită la Netherfield şi ca toate celelalte să se căsătorească la fel de bine. Pe urmă, spunea ea, nu şi-ar mai fi dorit nimic.

După câteva zile, domnul Bingley îi întoarse vizita domnului Bennet şi stătu de vorbă timp de zece minute cu acesta în bibliotecă. Spera să le poată vedea şi pe tinerele domnişoare, despre a căror frumuseţe auzise multe, dar nu reuşi să aibă decât întrevederea cu tatăl lor. Domnişoarele

avură mai mult noroc, deoarece puteau observa, de la una dintre ferestrele de la etaj, că purta o haină albastră și călărea pe un cal negru.

În curând, de la familia Bennet plecă o invitație la cină către domnul Bingley, iar doamna Bennet începu să planifice deja felurile de mâncare care făceau cînste gospodăriei ei, când veni un răspuns care amână totul. Domnul Bingley era obligat să plece la oraș în ziua următoare și, prin urmare, nu putea să accepte onoarea invitației lor, iar doamna Bennet rămase destul de încurcată.

Nu-și putea imagina ce afacere ar fi putut avea domnul Bingley în oraș, atât de repede după sosirea sa în Hertfordshire, aşa că începu să se teamă că ar fi putut să zboare mereu dintr-un loc în altul și că nu s-ar fi stabilit niciodată la Netherfield, aşa cum îi era menit. Lady Lucas îi ușură puțin temerile, pornind de la ideea că plecase la Londra doar pentru a aduce grupul de prieteni cu care urma să sosească la bal. Imediat veni vestea că domnul Bingley aducea douăsprezece doamne și sapte domni la adunare.

Fetele se îngrijorără la auzul vestii că vor fi atât de multe femei în grupul domnului Bingley, dar se consolară în ziua dinaintea balului, când aflară că grupul care venise de la Londra nu era format, de fapt, decât din șase persoane, la care

